

Sygn. akt: I C 74/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Monika Kopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 r. w Grudziądzu na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko Gminie M. G. -(...)w G.

o zadośćuczynienie

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 74/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 grudnia 2016 r.

M. P. wniosła o zasądzenie od Gminy – miasto G. reprezentowanej przez (...) w G. kwoty 1.000 zł „tytułem zadośćuczynienia za przekraczanie uprawnień i prawa przez pracowników (...)w G.” (dalej: (...) lub Centrum), w szczególności urlopowanie jej dzieci (córek J. P. i E. P.) bez zgody matki i sądu rodzinnego do skonfliktowanej rodziny z (...), nie informowanie, gdzie dzieci się znajdują w tym czasie oraz ograniczanie jej spotkania z córkami bez postanowienia sądu rodzinnego (k. 2 i 12 akt).

W piśmie z 18 stycznia 2016 r. powódka rozszerzyła żądanie do kwoty 30.000 zł, precyzując następująco zarzuty wobec (...) w G.:

- 1) Centrum wysłało jej dzieci bez zgody sądu i rodzica biologicznego oraz za bierną zgodą córek do skonfliktowanej rodziny w P.,
- 2) zabroniono jej spotkania z córkami w placówce wychowawczej bez aprobaty sądu,
- 3) inwigilowano konto e-mailowe córki E. na F.,
- 4) wpływano na inne dziecko – M., przebywającą w tej samej placówce przy ul. (...), aby nie udostępniała kontaktu córce E. P. z powódką poprzez Internet (k. 8 akt).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Zaznaczyła, że córki powódki J. P. i E. P. przebywały w Centrum od 8 września 2011 r. do 22 maja 2014 r. na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Grudziądzu o ograniczeniu władzy rodzicielskiej powódki i umieszczeniu dzieci w placówce opiekuńczo-wychowawczej o charakterze socjalizacyjnym. Pozwana zaprzeczyła, aby powódka miała zabronione kontakty z córkami, mogła je bowiem odwiedzać codziennie i wielokrotnie ją do tego mobilizowano. Od początku pobytu dzieci w Centrum powódka odwiedzała je jednak niesystematycznie i nie informowała pracowników (...) ani dzieci o przyczynach swojej nieobecności. Jeszcze rzadziej zaczęła odwiedzać córki po opuszczeniu Ośrodka dla bezdomnych kobiet i osób w kryzysie w marcu 2013 r., natomiast od września 2013 r. do grudnia 2013 r. była u dzieci zaledwie trzykrotnie, przy czym we wrześniu i październiku 2013 r. nie odwiedziła ich w ogóle. Zdaniem pozwanej powódka wielokrotnie zawiodła dzieci i dawała im obietnice bez pokrycia, które nie miały żadnego odzwierciedlenia w jej postępowaniu, co doprowadziło do deprivacji potrzeb dzieci. Z tego względu 11 marca 2013 r. Zespół ds. Okresowej Oceny Sytuacji Dziecka podjął decyzję o złożeniu wniosku do sądu o pozbawienie obojga rodziców władzy rodzicielskiej nad E. i J. P..

W zakresie urlopowania dzieci do (...) do wujostwa ze strony ojca pozwana wyjaśniła, że okresie wakacji w 2013 r. wujostwo miało bliższy kontakt z dziewczynkami podczas ich urlopowania u babci w P., o czym powódka wiedziała wcześniej i wyraziła zgodę na kontakty z babcią oraz rodziną ojca - A. i A. P. (1). Nadto podczas pobytu wakacyjnego w P. w sierpniu 2013 r. E. wyraziła wolę zamieszkania u cioci, co świadczyło o jej ogromnej potrzebie posiadania rodziny oraz niestabilności emocjonalnej i rozluźnieniu więzi z matką. Pozwana zaznaczyła, że decyzja o urlopowaniu dzieci do rodziny należy do kompetencji dyrektora placówki wychowawczej, co w przypadku córek powódki było zawsze poprzedzone dogłębną analizą sytuacji w zespole specjalistów Centrum i podyktowane każdorazowo potrzebami i dobrem dzieci. Pozwana wyjaśniła, że w okresie od czerwca 2013 r. do stycznia 2014 r. placówka kilkakrotnie podejmowała próby nawiązania kontaktu z matką (powódką), zapraszając ją wraz z nowym partnerem na rozmowy celem przeanalizowania aktualnej sytuacji życiowej rodziny, jednak powódka przybyła na spotkanie tylko raz, tj. 23 września 2013 r. i od tego momentu całkowicie zaprzestała współpracy z Centrum.

Pozwana wyraziła pogląd, że decyzja co do urlopowania małoletnich dzieci przebywających w placówkach opiekuńczo-wychowawczych leży w gestii dyrektora placówki i nie wymaga uzyskania zgody rodzica i sądu opiekuńczego.

Pozwana zaprzeczyła, aby była taka sytuacja, że pracownicy Centrum odmawiali udzielenia powódce informacji dotyczących aktualnego miejsca przebywania córek.

Pozwana zarzuciła, że powódka przekazała potajemnie telefon komórkowy córce E., bez wiedzy wychowawców placówki, zmuszając w ten sposób córkę do oszukiwania i ukrywania prawdy. Ponadto w telefonie, który przekazała, znajdowała się korespondencja pomiędzy nią a jej partnerem o treściach erotycznych oraz wskazująca na nadużywanie przez powódkę alkoholu. O tej sytuacji została z nią przeprowadzona rozmowa w dniu 23 września 2013 r.

Odnosnie trzeciego zarzutu powódki, tj. inwigilowania konta E. na F., pozwana wyjaśniła, że podczas obserwacji E. w placówce pracowników zaniepokoiło jej zachowanie. W trakcie rozmów dziewczynka poinformowała, iż ma kontakt z matką przez portal F. i że matka przekazuje jej informacje, których ona nie rozumie, co powoduje, że bardzo się martwi i denerwuje. Z tego względu dziewczynka została poproszona o udostępnienie loginu oraz hasła do profilu, na co wyraziła zgodę. W tej sprawie dyrektor Centrum zaprosił powódkę na rozmowę celem wyjaśnienia sytuacji, jednak bezskutecznie.

Pozwana oświadczyła, że pracownicy Centrum nie czynili jakichkolwiek nacisków na to, aby inne dzieci przebywające w placówce nie udostępniały E. P. kontaktu z powódką.

Pozwana zarzuciła, że powódka nie wskazała ani nie wykazała, które z jej dóbr osobistych miałyby zostać naruszone przez działania pozwanej, nadto nie wykazała, aby działania (...) w G. nosiły cechy bezprawności (k. 28-34 i 116-128 akt).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Córki powódki E. P. – urodzona (...) i J. P. – urodzona (...) przebywały w (...) w G. od 8 września 2011 r. do 22 maja 2014 r. na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 13 kwietnia 2011 r., w którym utrzymano w mocy ograniczenie władzy rodzicielskiej M. i R. P. nad wymienionymi dziećmi i orzeczono umieszczenie ich w placówce opiekuńczo-wychowawczej o charakterze socjalizacyjnym (okoliczności niesporne, nadto postanowienie tut. Sądu z 13.04.2011 r. – k. 36 akt).

Przyczyną umieszczenia dziewczynek w placówce opiekuńczo – wychowawczej była niezaradność opiekuńcza matki, która w tym czasie mieszkała z konkubentem w Ś., zaniedbania w zakresie nauki szkolnej oraz epizody nadużywania alkoholu przez matkę. R. P. jest od dawna uznawany za osobę zaginioną.

Do (...) córki powódki przebywały w budynku Centrum przy ul. (...) z (...) w G., a od tego dnia w placówce socjalizacyjnej – mieszkaniu przy ul. (...) w G.. W listopadzie 2012 r. powódka zamieszkała w (...) przy ul. (...) w G..

Na początku pobytu dzieci w Centrum przy ul. (...) z R., jak i w placówce przy ul. (...) powódka deklarowała odwiedziny córek codziennie w dni robocze po popołudniu i w weekendy. Deklarowała też telefoniczne uprzedzenia pracowników Centrum o swojej nieobecności. Od początku odwiedzała córki jednak niesystematycznie i nie informowała pracowników (...) ani dzieci o przyczynach swojej nieobecności. Jeszcze rzadziej zaczęła odwiedzać córki po opuszczeniu (...) w G. w marcu 2013 r., kiedy przeprowadziła się do K.. Od września 2013 r. do grudnia 2013 r. była odwiedzić dzieci w Centrum tylko trzykrotnie, przy czym we wrześniu i październiku 2013 r. nie odwiedziła ich w ogóle. Z tego względu 21 marca 2013 r. Zespół ds. Okresowej Oceny Sytuacji Dziecka podjął decyzję o złożeniu wniosku do sądu rodzinnego o pozbawienie obojga rodziców władzy rodzicielskiej nad E. i J. P., o czym uprzedzono powódkę podczas rozmowy w dniu 7 marca 2013 r. Wniosek ten został ponowiony w listopadzie 2013 r.

Dowody: zeznania świadków: M. C., I. S., W. C.,

A. K., B. D. – na rozprawie w dniu 14 września 2016 r., A.

M. – na rozprawie w dniu 19 października 2016 r. i M. J. – na rozprawie

w dniach 19 października i 25 listopada 2016 r.

pisma do Sądu o pozbawienie władzy rodzicielskiej – k. 38-41 akt

zaświadczenie o zaginięciu R. P. – k. 161 akt

dokument „Dziecko w placówce” – k. 312-313v akt

notatka z rozmowy z powódką z 13.09.2011 r. – k. 325-327 akt

notatka pedagoga z rozmowy z powódką z dnia 31.08.2012 r. – k. 339-339v akt

notatka z rozmowy z powódką z 7.03.2013 r. – k. 340-340v akt

W dniu 17 listopada 2011 r. babcia E. P. wystosowała pismo do tut. Sądu Rejonowego w Grudziądzu Wydziału Rodzinnego i Nieletnich o udzielenie zezwolenia na rozmowy telefoniczne i odwiedziny wnuczki E. oraz jej siostry J.. Pismo to zostało przekazane przez Sąd dyrektorowi (...) w G. celem rozważenia zasadności i celowości odwiedzin babci dziewczynek - H. P. na terenie placówki.

Pismem z 11 maja 2012 r. H. P. zwróciła się do tut. Sądu o wyrażenie zgody na widzenie z wnuczką E. P..

W dniu 26 sierpnia 2012 r. H. P. odwiedziła E. w placówce socjalizacyjnej i pytała o możliwość spotkania się E. z jej matką chrzestną – A. P. (2) z (...). Została podczas rozmowy poinformowana, że zgodę na odwiedziny E. przez matkę chrzestną powinna wyrazić jej matka biologiczna.

Podczas rozmowy z pracownikami (...) w G. w dniu 14 września 2012 r. M. P. wyraziła zgodę na odwiedziny córek w placówce przez babcię H. P. oraz rodziców chrzestnych – A. i A. P. (2).

W dniu 4 maja 2013 r. H. P. zwróciła się o urlopowanie w miejscu jej zamieszkania w P. E. i J. P. na okres od 3 do 10 sierpnia 2013 r., na co dyrektor Centrum wyraziła zgodę, modyfikując okres urlopowania na czas od 5 do 11 sierpnia 2013 r. ze względu na wyjazd dzieci na kolonie, po uzyskaniu wcześniejszych pozytywnych opinii od psychologa, pedagoga i koordynatora - wychowawcy.

Podczas tego pobytu dzieci u babci nastąpił bliższy kontakt rodziców chrzestnych E. z obiema córkami powódki. Dzieci były zadowolone z wizyty w P. i wyrażały chęć dalszych wizyt w przyszłości.

Pismem z 14 października 2013 r. z prośbą o wyrażenie zgody na urlopowanie E. i J. P. zwrócili się A. i A. P. (2) w okresie od 31 października do 3 listopada 2013 r. Po uzyskaniu pozytywnej opinii (...) z (...) oraz wychowawcy indywidualnego, psychologa, pedagoga i koordynatora - wychowawcy wyrażono zgodę na urlopowanie dzieci we wskazanym okresie u rodziny w P., do czego faktycznie doszło.

Następne urlopowanie u wujostwa w P. odbyło się w okresie od 21 grudnia 2013 r. do 5 stycznia 2014 r. na podstawie prośby z 29 listopada 2013 r.

W dniu 31 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Kwidzynie Wydział Rodzinny i Nieletnich wyraził zgodę na urlopowanie E. i J. P. do A. i A. P. (2) w okresie od 31 stycznia do 16 lutego 2014 r.

Dowody: zeznania świadków: M. C., I. S., W. C.,

A. K., B. D. – na rozprawie w dniu 14 września 2016 r., A.

M. – na rozprawie w dniu 19 października 2016 r. i M. J. – na rozprawie

w dniach 19 października i 25 listopada 2016 r.

notatka z rozmowy z powódką z 14.09.2012 r. – k. 59-60v akt

notatka z wizyty H. P. w placówce w dniu 26.08.2012 r. – k. 61 akt

prośba H. P. z 4.05.2013 r. z adnotacjami pracowników Centrum – k. 134 akt

prośby A. i A. P. (2) o urlopowanie dzieci wraz z adnotacjami pracowników

pozwanej – k. 135-136v akt

oświadczenia H. i A. P. (2) o odbiorze dziewczynek – k. 137-139 akt

pismo Sądu Rejonowego w Kwidzynie – k. 183 akt

prośba H. P. z 17.11.2011 r. i pismo Sądu z 09.12.2011 r. – k. 331-332v akt

pismo H. P. z 11.05.2012 r. – k. 333v akt

W okresie od czerwca 2013 r. do stycznia 2014 r. placówka socjalizacyjna przy ul. (...) kilkakrotnie podejmowała próby nawiązania kontaktu z powódką, zapraszając ją wraz z nowym partnerem na rozmowy celem przeanalizowania aktualnej sytuacji życiowej rodziny i ustalenia kontaktów z dziećmi, jednak powódka przybyła na spotkanie tylko raz,

tj. 23 września 2013 r. i od tego momentu całkowicie zaprzestała współpracy z Centrum. W piśmie z 29 stycznia 2014 r. powódka poinformowała dyrektora Centrum, że nie może podjąć żadnych rozmów z pracownikami tej placówki do czasu zakończenia postępowania sądowego z wniosku A. i A. P. (2) o umieszczenie E. i J. P. w rodzinie zastępczej.

Na urodziny E. P. w 2013 r. powódka przekazała jej telefon komórkowy bez wiedzy pracowników (...), naruszając regulamin placówki. Telefon ten E. ukrywała przed pracownikami Centrum. W telefonie znajdowała się korespondencja pomiędzy powódką i jej partnerem o treściach erotycznych oraz wskazująca na nadużywanie przez powódkę alkoholu. Z tego względu powódka została wezwana na rozmowę do dyrektora Centrum w dniu 23 września 2013 r. Podczas rozmowy poinformowano powódkę, aby nie odwiedzała dzieci w szkole, gdyż wpływa to na nie negatywnie. Ustalono dzień odwiedzin w placówce: piątek, godz. 16:00. Powódka została też poinformowana, że w przypadku wizyty w innym dniu lub o innej godzinie, dzieci może nie być w placówce. Przekazano również powódkę, że pracownicy Centrum stracili do niej zaufanie i nie mogą pozwolić na samodzielne wyjścia z dziećmi. Poinformowali, że w dniu 10 września 2013 r. otrzymali wiadomość ze szkoły, że ciągnęła E. i szarpała w kierunku wyjścia, czemu powódka zaprzeczyła. Przekazano powódkę, że w związku z jej zachowaniem zostaną podjęte kroki celem uregulowania sytuacji prawnej dzieci.

Dowody: zeznania świadków: M. C., I. S., W. C.,

A. K., B. D. – na rozprawie w dniu 14 września 2016 r., A.

M. – na rozprawie w dniu 19 października 2016 r. i M. J. – na rozprawie

w dniach 19 października i 25 listopada 2016 r.

przesłuchanie powódki – na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 r.

wezwania powódki na spotkania i notatki służbowe pracowników Centrum – k. 211, 240-241, 246-248, 250-251 akt

pismo powódki z 29.01.2014 r. – k. 249 akt

notatka z rozmowy z dnia 23.09.2013 r. – k. 329-330v akt

notatka z dnia 28.06.2013 r. – k. 342 akt

Mimo ustalenia wizyt u córek w placówce w piątki, od 2 grudnia 2013 r. przez przeszło miesiąc powódka nie odwiedzała córek, przyjechała do nich natomiast bez zapowiedzi w niedzielę 12 stycznia 2014 r. W tym czasie odbywały się zaplanowane zajęcia sportowe, w których uczestniczyły córki powódki. Ze względu na brak kontaktów powódki z pracownikami Centrum: wychowawcą, koordynatorem, pedagogiem, opiekunką dzieci M. W. oraz wychowawcą indywidualny A. M. poinformowały powódkę o konieczności wcześniejszego ustalenia następnych wizyt u dzieci (dni i godzin) wspólnie z dyrekcją lub specjalistami Centrum. Powódka nie prosiła o dłuższy czas rozmowy z córkami, lecz ubrała się i opuściła placówkę.

W dniu 30 stycznia 2014 r. powódka dzwoniła kilkakrotnie do placówki socjalizacyjnej przy ul. (...) w G. prosząc o rozmowę z dziewczynkami. Została poinformowana przez A. G. – wychowawcę–koordynatora, że rozmowy telefoniczne z matką źle wpływają na córki, bardzo źle przeżywały ostatnią rozmowę i jest proszona na zaplanowaną rozmowę następnego dnia, aby omówić kwestie kontaktów z dziećmi. Przekazano też powódkę, że w dniu 30 stycznia 2014 r. nie jest możliwe zobaczenia się z dziewczynkami.

W dniu 22 lutego 2014 r. pracownik placówki przy ul. (...) przekazał powódkę telefonicznie, że nie może udzielić jej informacji odnośnie córek i że powinna kontaktować się w tej sprawie z (...) przy ul. (...) z R..

Dowody: zeznania świadków: M. C., I. S., W. C.,

A. K., B. D. – na rozprawie w dniu 14 września 2016 r., A.

M. – na rozprawie w dniu 19 października 2016 r. i M. J. – na rozprawie
w dniach 19 października i 25 listopada 2016 r.

przesłuchanie powódki – na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 r.

płyta DVD z nagraniem i przepisana przez powódkę treść nagrania – k. 188-189,
192 akt

skarga powódki na pracowników Centrum z 12.01.2014 r. i wyjaśnienia

pracowników (...) k. 242-246 akt

W styczniu 2014 r. pracowników Centrum zaniepokoiło zachowanie E. oraz zgłoszeniem jej cioci z (...), którą zaniepokoił wpis E. na portalu społecznościowym F.. W trakcie rozmowy E. została poproszona o udostępnienie wychowawcy hasła do profilu, na co wyraziła zgodę.

Dowód: zeznania świadków: M. C., I. S., W. C.,

A. K., B. D. – na rozprawie w dniu 14 września 2016 r., A.

M. – na rozprawie w dniu 19 października 2016 r., M. J. – na rozprawie
w dniach 19 października i 25 listopada 2016 r. oraz E. P. – na rozprawie w dniu
19 października 2016 r.

notatka z rozmowy z E. P. z 13.01.2014 r. – k. 141-141v akt

W tym czasie powódka nawiązała kontakt przez F. z koleżanką E. K. i przez jej profil kontaktowała się również z córką E.. M. K. ujawniła to wychowawczyni. Po rozmowie z nią zerwała kontakt z powódką.

Dowód: zeznania świadków: M. C., I. S., W. C.,

A. K., B. D. – na rozprawie w dniu 14 września 2016 r., A.

M. – na rozprawie w dniu 19 października 2016 r. i M. J. – na rozprawie
w dniach 19 października i 25 listopada 2016 r.

przesłuchanie powódki – na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 r.

skrzynki z ekranu komputera powódki – k. 195-202, 204-207 akt

Na mocy zarządzenia tymczasowego Sądu Rejonowego w Kwidzynie z 19 lutego 2014 r. E. P. i J. P. umieszczono w rodzinie zastępczej u A. i A. małżonków P. zamieszkałych w P..

Dowód: postanowienie z 19.02.2014 r. – k. 62-62v akt

Postanowieniem z 11 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w Kwidzynie w trybie zabezpieczenia rozwiązał rodzinę zastępczą w osobach A. i A. P. (1) ustanowioną dla E. P. i miejsce jej pobytu ustalił przy matce M. P.. Nad sposobem wykonywania władzy rodzicielskiej przez M. P. nad małoletnią E. P. Sąd ustanowił nadzór kuratora.

Dowód: postanowienie z 11.02.2016 r. – k. 162 akt

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków zawnioskowanych przez pozwaną, gdyż były zgodne i znajdowały wielokrotnie poparcie w dokumentach dołączonych do akt. Powódka zeznań tych zresztą nie kwestionowała. Sąd uznał, że nie ma też podstaw do negowania zeznań E. P., mimo młodego jej wieku. Przyznała ona jednoznacznie, że została poproszona przez wychowawczynię o udostępnienie loginu i hasła do F. i zgodziła się na to. W świetle tych zeznań, jak i pracowników Centrum brak jest podstaw do uznania, że dostęp do F. został na E. wymuszony.

Zeznania świadka A. W. i zeznania powódki były lakoniczne i nie wniosły niczego nowego do sprawy.

Sąd oparł się przy ustalaniu stanu faktycznego na złożonych do akt dokumentach i nagraniu na płycie DVD, albowiem nie były kwestionowane przez strony.

W ocenie Sądu w ustalonych okolicznościach sprawy nie można było przyjąć bezprawnego zachowania pozwanej w zakresie czynów zarzucanych przez powódkę w pozwie i piśmie z 18 stycznia 2016 r. Nadto powódka nie wykazała, że poprzez wskazane w pozwie działania pozwana naruszyła jakiegokolwiek jej dobro osobiste.

W zakresie poszczególnych zarzutów powódki należało w szczególności wskazać, co następuje:

Zgodzić się należy ze stanowiskiem prezentowanym przez pozwaną, że decyzja co do urlopowania małoletnich dzieci przebywających w placówce opiekuńczo - wychowawczej zgodnie z obowiązującym prawem oraz regulaminem obowiązującym w (...)w G. (k. 132-133 akt) leżała w gestii dyrektora tej placówki i nie wymagała uzyskania zgody rodzica i sądu opiekuńczego. Trafnie też w ocenie Sądu podniosła pozwana, że urlopowanie dziecka do rodziny na krótki okres (np. na czas wakacji) nie stanowi decyzji w przedmiocie zmiany miejsca zamieszkania dziecka, albowiem w tym przypadku nie następuje zmiana tego miejsca. Zgodzić się należy, że w przypadku ustanowienia pieczy zastępczej, decyzja co do zmiany miejsca zamieszkania dziecka należy do rodzica (chyba że sąd opiekuńczy postanowi inaczej), jednak decyzja w przedmiocie urlopowania - która nie zmienia miejsca zamieszkania w rozumieniu art. 25 k.c. – wchodzi w zakres „bieżącej pieczy” sprawowanej nad dzieckiem przez rodziców zastępczych lub placówkę opiekuńczo – wychowawczą (art. 112¹ § pkt 1 i § 2 k.r.o.).

Prawdą jest, że podczas rozmowy telefonicznej z powódką w dniu 30 stycznia 2014 r. pracownik pozwanej odmówił skontaktowania telefonicznie powódki z córką E. oraz przekazał powódce, że w tym dniu nie jest możliwe zobaczenie się z jej córkami. Działanie to nie było jednak bezprawne i znajdowało uzasadnienie w okolicznościach sprawy. Zważyć należy, że do rozmowy telefonicznej doszło na dzień przed wyjazdem dziewczynek do rodziny do (...) na ferie zimowe i przed planowaną wcześniej wizytą powódki w Centrum oraz że powódka od dawna unikała kontaktu z dyrekcją i specjalistami Centrum w celu ustalenia takich zasad odwiedzin córek, by zobowiązania powódki w tym zakresie mogły być dotrzymane. Nadto, w tym czasie toczyły się już sprawy sądowe w przedmiocie pozbawienia powódki władzy rodzicielskiej nad córkami i umieszczenia ich w rodzinie zastępczej u wujostwa w P.. Uzasadnione było więc dla dobra dzieci ograniczenie kontaktów bez udziału pracowników Centrum. Podczas rozmowy powódka została poinformowana, że niezapowiedziane rozmowy z powódką źle wpływają na córki, dlatego w okolicznościach sprawy uzasadniona była prośba o przybycie przez powódkę na zaplanowaną rozmowę następnego dnia, aby omówić kwestie kontaktów z dziećmi.

Jak już wskazano wcześniej, konto E. P. na F. nie było inwigilowane. Wychowawczyni uzyskała do niego jednorazowy dostęp za zgodą E. w celu udzielenia jej pomocy. Nadto, gdyby nawet dostęp do konta E. na F. został w jakiś sposób wymuszony, doszłoby do naruszenia jej dóbr osobistych, a nie powódki.

Nie zostało wykazane, aby pracownicy Centrum czynili jakiegokolwiek naciski na to, aby inne dzieci przebywające w placówce, w szczególności M. K., nie udostępniały E. P. kontaktu z powódką.

Wobec nie wykazania, że pozwana zachowała się bezprawnie, powództwo należało oddalić, gdyż przesłanką do zasądzenia zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych jest bezprawność działania sprawcy.

O kosztach zastępstwa prawnego pełnomocnika pozwanej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 2 pkt 2, § 15 ust. 1, § 16 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w wersji obowiązującej w chwili wniesienia pozwu (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r. poz. 1800), a więc bez uwzględnienia zmiany dokonanej rozporządzeniem z 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1688 - zgodnie z § 2 tej noweli do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia z 3 października 2016 r. stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji). Wynagrodzenie ustalono w stawce minimalnej (według wyraźnego oświadczenia pełnomocnika pozwanej – k. 352v akt), stosownie do wartości przedmiotu sporu z chwili wniesienia pozwu, albowiem zgodnie z § 19 rozporządzenia zmiana w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat jest uwzględniana dopiero w następnej instancji. Rozszerzenie przez powódkę żądania zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 30.000 zł w piśmie z 18 stycznia 2016 r. nie ma więc wpływu na określenie wielkości wynagrodzenia adwokata pozwanej przed sądem I instancji.

Brak było podstaw do zasądzenia na rzecz pozwanej zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego, albowiem opłata taka nie powinna być uiszczona ze względu na to, że pozwana jest gminą.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w sprawie na korzyść powódki art. 102 k.p.c., albowiem celowo wdała się w spór sądowy z pozwaną, wymuszając na niej podjęcie skomplikowanej obrony i zatrudnienie prawnika. Nie zrezygnowała też z roszczeń mimo obszernej i udokumentowanej odpowiedzi na pozew złożonej przez pozwaną.